

а нощъ я затваряше въ клѣтка, за да я запази отъ неприятели.

Гаргата скоро забрави своитѣ родители и обикна спасителя си Бориса. Тя не се отдѣляше отъ него, а всѣкога тичаше подирѣ му, или стоеше кацнала на рамото му.

Борисъ отъ училището знаеше, че свракиѣ, гаргитѣ и дроздовѣ могатъ да се научатъ да изговарятъ нѣкои думи, както папагалитѣ; затова той се зае да изучи своята гарга на това изкуство. Той я нарече „Гана“ и започна да я учи да изговаря името си. Отначало ученичката само грачеше, а послѣ захвана да изговаря хубаво името „Гана“.

Единъ день Борисъ отиде на лозето. Той носѣше съ себѣ си и обичната си гарга. Слѣдъ като се наядоха съ грозде, седнаха подъ черештата на почивка. Борисъ задрѣма, а „Гана“ кълвеше около му дребни пѣсѣчета.

По едно врѣме перушината на гаргата настръхна, защото видѣ змия да пълзи къмъ нея.

Тутакси тя кацна на Борисовитѣ гърди и започна жално, жално да грачи. Ала Борисъ не се събужда. Тогава тя го опипа силно за носа и той се събуди. Като си отвори очитѣ, що да види!... Змия пълзи къмъ него.

Безъ да се бави, скача на крака и съ буци прѣстъ, съ камъне сполучи да прогони неканената отровна гостенка. И така „Гана“ спаси Бориса отъ студената „усойница“.

